

РЕШЕНИЕ

№ 4790

гр. София, 13.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.07.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

**ЧЛЕНОВЕ: Красимира Желева
Калинка Илиева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **4893** по описа за **2022** година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на И. Г. Т., [населено място], чрез адвокат П. срещу решение № 20031999/26.04.2022 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 5442/2021 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение, (НО), 16 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 20 – 4332 – 024864/22.01.2021 г., издадено от началник сектор към Отдел „Пътна полиция“ - СДВР, с което е наложена глоба в размер на 750 лв. на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), за нарушение на чл. 21, ал. 1 от с.з. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон. Счита, че СРС не е изяснил делото от фактическа страна, както и че не е извършил соченото в АУАН и НП нарушение. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и НП.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се явява и не изпраща представител.

Ответникът не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна.

Административен Съд С. – град, X.-ти касационен състав, след като взе предвид и

обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени доказателства и въз основа на тях е приел фактическите обстоятелства. Установено е, че на 23.09.2020 г., в 11:27 часа, неизвестен извършител е управлявал МПС – „А. 7“, ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по „Околовръстен път“ и посока на движение от [улица]към [улица], с ограничение 50 км/ч. за населено място. Скоростта на движение на автомобила била установена със система за видеоконтрол ТФР1 – М, № 509, като същата била 106 км/ч. (измерена скорост 109 км/ч., приспаднат толеранс от 3 %), т.е с 56 км/ч в повече от допустимата от 50 км/ч.

Към момента на извършване на нарушението лек автомобил „А. 7“, ДК [рег.номер на МПС] е бил собственост на касатора. На същият е издадено процесното Наказателно постановление.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че описаното в НП административно нарушение наистина е извършено, поради което е потвърдил последния.

Административен Съд С. – град, Х.-ти касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен лично на 10.05.2022 г. Жалбата е подадена на 26.05.2022 и е заведена в деловодството на СРС с вх. № 21010757, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителя и свидетелят по съставянето на АУАН. Обсъдени са и събраните писмени доказателства. Показанията са разгледани в съвкупност с останалите събрани доказателства. В решението са изложени ясни мотиви, относно това защо следва да се даде предимство на показанията на актосъставителя и свидетелят по съставянето на АУАН. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, поради което не следва да бъдат преповтаряни. Актът за установяване на административното нарушение е съставен, съгласно изискванията на чл. 42 от ЗАНН. Фактическите констатации, описани в акта, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Жалбоподателят не е ангажирал никакви други доказателства, които да обосноват извода, че отразената в акта фактическа обстановка не отговаря на действителната.

Не са налице наведените касационни основания – неправилно прилагане на закона.

Разпоредбата на чл.21, ал.1 от ЗДвП въвежда забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното МПС.. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в

населено място, поради което и въведеното по силата на закона ограничение е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство, като приложените снимки съгласно чл. 189, ал. 15 ЗДвП са годни веществени доказателства.

В този смисъл не се споделят твърденията в касационната жалба, че не е ясно, че има въведено ограничение на скоростта за населено място – 50 км/ч, действащо към датата на извършване на нарушението в процесния участък. Това е така, защото по аргумент от чл.21, ал.1 от ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак - чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Фактичeskото описание на деянието, описано в АУАН и НП попада в обхвата именно на цитираната по-горе правна норма. В разглеждания случай скоростта на автомобила е установена в населено място като разрешената скорост е 50 км/ч. Нарушението е безспорно установено с годно техническо средство.

Настоящият състав на АССГ споделя изводите на СРС, че не Т., а друго лице е управлявало лек автомобил „А. 7“, ДК [рег.номер на МПС] ., на 23.09.2020 г., в 11:27 часа. Видно от подадената декларация по чл. 188 от ЗДвП същият не е посочил друго лице, на което е предоставил управлението на автомобила на процесната дата, когато е установено превишението на скоростта. В декларацията Т. е посочил, че не може да посочи кое е лицето управлявало автомобила му на 23.09.2020 г. в 11:27 часа. Ето защо в оспореното решение не е налице съществен порок, водещ до неговата неправилност, състоящ се в неустановяването на факти от съществено значение за изхода на спора.

Следва да се отчете и обстоятелството, че касаторът е подписал и съставения му от контролните органи АУАН без да посочи никакви възражения.

Неоснователни са и оплакванията на касатора, че в АУАН и наказателното постановление не е описано ясно и точно обстоятелствата, при които е извършено нарушението. Налице е точно и прецизно описание на местоизвършване на нарушението, което е в съответствие с изискванията на чл. 42, ал. 1, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН. Не води до друг извод липсата на отразяване на административен адрес на мястото на нарушението, доколкото не всеки път това е възможно, а и в конкретния случай описанието позволява да се разбере по несъмнен начин местоизвършването на деянието.

Настоящият съдебен състав споделя правните изводи на първоинстанционния съд и относно размера на наказанието. Съгласно разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 6 ЗДвП при превишаване на максимално разрешената скорост за населено място над 50 км/ч. санкцията е в размер на 700 лв. и лишаване от право да управлява МПС, като за всеки следващи 5 км/ч превишаване над 50 км/ч. глобата се увеличава с 50 лв. Така наложената глоба в размер на 750 лв. е правилно определена, тъй като автомобилът се е движил със скорост от 106 км/ч.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Х.-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20031999/26.04.2022 г., постановено по нахд № 5442/2021 г. на СРС –НО, 16 състав.
Решението е окончателно.